Instanţa de fond: Judecătoria Chişinău, sediul Rîșcani (jud. Elena Bolocan)
Dosarul nr. 3r-331/25 (2-25019045-02-3r-09062025)

Republica Moldova
Curtea de Apel Centru
D E C I Z I E

21 august 2025 mun. Chişinău

Colegiul Civil, Comercial şi de Contencios Administrativ al
Curţii de Apel Centru

Completul de contencios administrativ în componența:
Preşedintele completului
Judecătorul Ghenadie Mîra
Judecătorii Andrei Cașcaval și Angela Bostan

A judecat în ordinea art. 243 alin. (2) al Codului Administrativ al RM, fără ședință de judecată și fără citarea participanților la proces, recursul declarat de SA ”Floarea Soarelui” împotriva încheierii Judecătoriei Chişinău, sediul Rîșcani din 20 martie 2025, prin care s-a respins cererea de suspendare a actului administrativ contestat – Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr. ***** din 27.12.2024, și recursul împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 22 mai 2025, prin care s-a respins ca inadmisibilă cererea de suspendare a actului administrativ contestat prin acțiunea în contencios administrativ, înaintată de SA ”Floarea Soarelui” către Consiliul Concurenței privind contestarea actului administrativ individual defavorabil,

Audiind raportul judecătorului Bostan A., în baza materialelor cauzei şi argumentelor recursului, Completul judiciar

c o n s t a t ă :

<u>Obiectul acțiunii, circumstanțele cauzei.</u>

La data de 13.02.2025 „Floarea Soarelui” SA, s-a adresat în instanța de judecată cu acțiune în contencios administrativ împotriva Consiliului Concurenței, persoană terță „Lux Proba Grup” SRL privind anularea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. ***** din 27.12.2024, în partea pct. 1 din dispozitivul deciziei, referitoare la constatarea încălcării de către „Floarea Soarelui” SA a prevederilor art. 5 alin. (1) și (3) lit. a) din Legea concurenței nr.

183/2012; în partea pct. 2 lit. a) din dispozitivul deciziei, referitoare la aplicarea față de „Floarea Soarelui” SA a amenzii în mărime de 123 125 686 lei.

În susținerea poziției, reclamanta a indicat că, potrivit decizie enunțate, Consiliul Concurenței a constatat că „Floarea Soarelui” SA a încălcat prevederile art. 5 alin. (1) și (3) lit. a) din Legea concurenței nr. 183/2012, reținând faptul că societatea a participat la o înțelegere anticoncurențială cu distribuitorul „Lux Proba Grup” SRL, având ca obiect fixarea prețurilor de vânzare a uleiului de floarea-soarelui îmbuteliat. Astfel, în opinia Consiliului Concurenței, schimbul de informații între „Floarea Soarelui” SA și distribuitorul său, ar fi condus la coordonarea prețurilor și la o restrângere a concurenței.

Menționează că, sarcina probei revine Consiliului Concurenței, iar acesta nu a demonstrat existența unei practici concertate de fixare a prețurilor, ci s-a bazat exclusiv pe interpretarea unor schimburi de informații comerciale obișnuite dintre producător și distribuitor. În acest sens, invocă art. 52 alin. (3) și (5) din Legea concurenței, conform căruia autoritatea trebuie să prezinte atât probe directe, cât și indirecte, care să ateste în mod clar existența încălcării. În acest caz, „Floarea Soarelui” SA afirmă că nu există nicio dovadă certă privind o coordonare ilegală a prețurilor.

La fel, în susținerea poziției sale, „Floarea Soarelui” SA, face trimitere la jurisprudența europeană, citând hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene, care stabilesc că, în materie de concurență, orice dubiu trebuie interpretat în favoarea întreprinderii acuzate (in dubio pro reo). Se face referire la cauza „Ahlstrom Osakeyhtio și alții v. Commission of the European Communities (Wood Pulp)”, în care s-a statuat că, în absența unor documente care să dovedească direct existența unei practici concertate, probele trebuie să fie „ferme, precise și consistente”. „Floarea Soarelui” SA susține că în cazul său, Consiliului Concurenței nu a prezentat un astfel de probatoriu.

Un alt aspect invocat de „Floarea Soarelui” SA, vizează definirea pieței relevante. Potrivit art. 28 alin. (6) din Legea concurenței, stabilirea pieței trebuie să țină cont de concurența reală și potențială, atât din partea producătorilor locali, cât și a importatorilor. Prin urmare, „Floarea Soarelui” SA susține că Consiliului Concurenței a greșit în definirea pieței relevante, ignorând existența concurenței din partea importatorilor de ulei de floarea-soarelui, precum și faptul că „Floarea Soarelui” SA nu vinde direct consumatorilor finali, ci prin intermediul distribuitorilor. De asemenea, a subliniat faptul că „Floarea Soarelui” SA utilizează un sistem de distribuție indirectă, ceea ce contrazice acuzațiile de fixare a prețurilor la nivel de retail.

Cu referire la proporționalitatea sancțiunii, „Floarea Soarelui” SA consideră că amenda aplicată este excesivă și contravine principiului proporționalității consacrat în Codul administrativ și în jurisprudența europeană. În acest sens,

„Floarea Soarelui” SA, argumentează că, sancțiunea nu doar că afectează grav activitatea sa economică, dar poate avea consecințe asupra întregului lanț de aprovizionare, inclusiv asupra prețurilor suportate de consumatori. Totodată, invocă hotărârile CJUE „Prym și Prym Consumer/Comisia” și „Jungbunzlauer/Comisia”, care stabilesc că, amenzile în materie de concurență trebuie să fie proporționale cu gravitatea încălcării și să nu depășească limitele necesare pentru atingerea scopului urmărit.

Remarcă că, decizia Consiliului încalcă drepturile sale fundamentale, printre care dreptul la un proces echitabil (art. 6 CEDO), dreptul la proprietate (art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO) și libertatea economică. Astfel, sancțiunea aplicată constituie o ingerință disproporționată a statului, având un impact economic sever asupra companiei. În acest sens, face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (CtEDO), inclusiv la cauza „Buffalo împotriva Italiei”, în care s-a statuat că amenzile disproporționate pot constitui o încălcare a dreptului de proprietate.

„Floarea Soarelui” SA subliniază și impactul social al activității sale, menționând că, pe parcursul crizei economice și a războiului din Ucraina, a menținut prețuri stabile pentru consumatori și a susținut comunitatea prin donații de produse alimentare și combustibil ecologic. Precizează că orice măsură administrativă care ar pune în pericol viabilitatea economică a „Floarea Soarelui” SA, ar afecta nu doar compania, ci și interesele consumatorilor și ale angajaților săi.

Prin cererea din 25.02.2025, reprezentantul „Floarea Soarelui” SA, avocatul Pașatii Iulian a solicitat suspendarea executării Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. ***** din 27.12.2024, în partea referitoare la „Floarea Soarelui” SA, și anume în partea pct. 2 lit. a) și pct. 4 din dispozitivul deciziei, referitoare la aplicarea față de „Floarea Soarelui” SA a amenzii în mărime de 123 125 686 lei.

În susținerea cererii de suspendare a executării actului administrativ contestat, „Floarea Soarelui” SA invocă două motive de drept care justifică această măsură provizorie, respectiv existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și existența unui pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile.

În ceea ce privește primul aspect, reclamanta susține că, decizia Consiliului Concurenței este afectată de multiple vicii, printre care - încălcarea obligației de probațiune, întrucât, potrivit dispozițiilor Legii concurenței, sarcina probei în materie revine exclusiv Consiliului Concurenței. Prin urmare, în cuprinsul deciziei contestate, nu sunt prezentate probe directe sau indirecte care să ateste, dincolo de orice dubiu rezonabil, existența unui acord anticoncurențial.

În plus, „Floarea Soarelui” SA invocă jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, care stabilește un standard probatoriu ridicat în

cauzele ce au ca obiect încălcarea normelor concurențiale, subliniind că, orice dubiu trebuie interpretat în favoarea întreprinderii vizate de sancțiune.

Totodată, reclamanta susține că, decizia contestată contravine principiului *in dubio pro reo*, aplicabil și în domeniul concurenței, astfel cum a fost consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului și de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, ceea ce constituie un viciu fundamental de legalitate.

De asemenea, „Floarea Soarelui" SA invocă principiul proporționalității, potrivit căruia, măsurile administrative trebuie să fie necesare, adecvate și rezonabile în raport cu scopul urmărit. În acest context, reclamanta susține că, sancțiunea aplicată este vădit disproporționată, întrucât Consiliul Concurenței nu a evaluat impactul economic asupra societății și riscurile pe care le presupune achitarea unei amenzi de asemenea amploare. Astfel, aplicarea sancțiunii afectează grav viabilitatea economică a companiei, punând-o în situația de a-și periclita activitatea operațională și stabilitatea financiară.

Referitor la pericolul iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, „Floarea Soarelui" SA subliniază că, executarea imediată a Deciziei Consiliului Concurenței ar avea consecințe economice grave și ireversibile, afectând capitalul circulant, capacitatea de a achita obligațiile financiare curente către furnizori, salariați și alți creditori.

În susținerea acestor afirmații, reclamanta a comandat un raport de audit financiar întocmit de compania de consultanță „Crowe Audit FPA", care concluzionează că, executarea deciziei contestate ar pune în pericol continuitatea activității reclamantei. Raportul evidențiază o deteriorare semnificativă a indicatorilor economico-financiari ai societății, printre care scăderea rentabilității profitului operațional, a lichidității curente și a fondului de rulment, precum și o creștere accelerată a gradului de îndatorare. De asemenea, analiza fluxului de numerar arată un deficit substanțial, indicând o dependență critică de surse externe de finanțare, iar sancțiunea impusă de Consiliul Concurenței amplifică riscul de insolvență iminentă.

La fel, „Floarea Soarelui" SA notează că, executarea deciziei Consiliului Concurenței va afecta stabilitatea locurilor de muncă ale angajaților săi, existând riscul unor concedieri masive, dar și pierderea încrederii partenerilor de afaceri și a creditorilor. Reclamanta estimează că, achitarea amenzii, va genera dificultăți semnificative în menținerea relațiilor comerciale, ceea ce poate duce la rezilierea contractelor strategice și la pierderea unor piețe esențiale. De asemenea, planurile investiționale ale societății vor fi grav afectate, întrucât resursele financiare destinate modernizării echipamentelor și eficientizării producției vor trebui redirecționate către achitarea sancțiunii. Reclamanta subliniază că deja a realizat investiții considerabile în proiecte de modernizare, iar imposibilitatea finalizării

acestora va reduce considerabil competitivitatea societății, având totodată efecte negative asupra pieței uleiului rafinat.

Totodată, „Floarea Soarelui” SA invocă dreptul său constituțional la protecție împotriva măsurilor administrative excesive și disproporționate, susținând că, în ipoteza în care instanța de judecată va dispune anularea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. ***** din 27.12.2024, simpla restituire a amenzii achitate nu ar putea remedia prejudiciile deja produse. Reclamanta subliniază că retragerea unei sume de asemenea amploare din circuitul economic al societății pentru o perioadă nedeterminată ar genera efecte ireversibile, inclusiv reducerea capacității de producție, pierderea clientelei și imposibilitatea menținerii competitivității pe piață.

Soluția procesuală a instanței de fond ce constituie obiect al recursului.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 20 martie 2025, s-a respins ca neîntemeiată, cererea de suspendare a actului administrativ contestat.

Prin încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul Râșcani din 22 mai 2025, s-a respins cererea SA ”Floarea Soarelui” privind citarea părților pentru audiere în privința temeiniciei cererii de suspendare, cu examinarea cererii repetate de suspendare, în lipsa participanților la proces. S-a respins ca inadmisibilă cererea depusă repetat de către SA ”Floarea Soarelui” privind suspendarea actului administrativ – Decizia nr. ** din 27.12.2024.***

Argumentele recurentului vis-a-vis de pretinsele încălcări.

În motivarea cererii, reclamanta a făcut referire la prevederile art. 47 alin. (4) din Legea concurenței nr. 183/2012 și art. 214 alin. (1) Cod administrativ, 172 alin. (2) Cod administrativ, invocând existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil (art. 172 alin. (2) lit. a) Cod administrativ, argumentate în conținutul cererii de chemare în judecată depuse la 13.02.2025.

Reține de asemenea că, prin prisma prevederilor art. 47 alin. (4) din Legea concurenței nr. 183/2012 și art. 214 alin. (1) și art. 172 alin. (2) Cod administrativ, se denotă la caz existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil (art. 172 alin. (2) lit. b) Cod administrativ).

În această privință, indică asupra faptului că, în eventualitatea încasării amenzii de la reclamant, acesta se va confrunta cu mai multe probleme serioase de ordin financiar, or, retragerea a mai mult de 123 milioane lei din circuitul financiar al întreprinderii, cu certitudine vor stagna și vor împiedica esențial activitatea economică si planurile de dezvoltare ale acesteia. Or, chiar și în eventualitatea anulării în instanță a Deciziei contestate, retragerea respectivă va opera pe întreaga perioadă a judecării a cauzei în instanță.

În virtutea specificului activității, reclamanta are nevoie de lichidități financiare disponibile, fiind esențiale inclusiv pentru plata furnizorilor, salariaților, investițiilor, a utilităților și a întreținerii mijloacelor de producție proprii, plata distribuitorilor, aspectele date fiind decisive în desfășurarea activității reclamantului.

Notează asupra faptului că, activitatea întreprinderii se bazează pe principiul previziunii din perspectiva bugetelor lunare și anuale, astfel că, o cheltuială neprevăzută de mărimea celei indicate în Decizia contestată, ar afecta semnificativ bunul mers al companiei pe întreaga perioadă judecării prezentei cauze în instanță, perturbând-o în mod grav, prin amânarea unor alte plăți cum ar fi investițiile sau furnizorii, ceea ce ar genera prejudicii în lanț, constând în plata de penalități contractuale fată de co-contractanți sau penalități legale către bugetul de stat.

Subliniază că, urmare a emiterii Deciziei contestate, reclamanta a solicitat Biroului Individual de Expertiză Judiciară „Ghimp Ina" („BIEJ"), efectuarea expertizei economice extrajudiciare, pentru a determina impactul încasării amenzii dispuse prin Decizia contestată. Astfel, "BIEJ" a emis Raportul de expertiză nr. ***** din 02.04.2025, prin care a concluzionat următoarele:

1) La obiectivul nr. 1, și anume la întrebarea: Există pericol iminent de producere a unor efecte negative asupra activității „Floarea Soarelui" SA în cazul în care entitatea va plăti amenda de 123 125 686,00 MDL, aplicată prin Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr. APD- 08/22-38 din 27.12.2024, concluzia a fost următoarea: Da, există pericol iminent de producere a unor efecte negative asupra activității „Floarea Soarelui" SA, în cazul în care entitatea va plăti amenda de 123 125 686,00 MDL, aplicată prin Decizia Plenului Consiliului Concurentei nr. ***** din 27.12.2024;

2) La obiectivul nr. 2, și anume la întrebarea: Dacă da, care ar fi impactul îndeplinirii obligației de plată a amenzii aplicate, prin Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr. ***** din 27.12.2024, asupra activității „Floarea Soarelui" SA, concluzia BIEJ este următoarea: Impactul îndeplinirii obligației de plată a amenzii aplicate, prin Decizia Plenului Consiliului Concurentei nr. ***** din 27.12,2024, asupra activității „Floarea Soarelui" SA ar fi:

- Crearea unui deficit extrem de resurse financiare, care va duce la o criză severă și prelungită de lichidități, respectiv la incapacitatea întreprinderii de a-și onora obligațiile financiare în sensul prevederilor Legii nr. 149 din 29.06.2012 insolvabilității.

Astfel, s-a a constatat că achitarea amenzii de către reclamantă, va avea efecte imediate și extrem de grave asupra companiei, creând riscuri semnificative, aducând reclamanta la pragul insolvabilității.

Astfel, în opinia recurentului la caz, prin probe concludente este demonstrat, în mod obiectiv că, încasarea amenzii, potrivit Deciziei contestate, ar cauza un prejudiciu esențial situației financiare a reclamantei. Or, retragerea acestor lichidități ar putea bloca activitatea economică a societății reclamante, fiind generat riscul insolvabilității întreprinderii, pe motivul incapacității de plată, în sensul prevederilor art. 10 alin. (2) din Legea insolvabilității nr. 149/2012.

Opinează că, repararea unui atare prejudiciu ar fi extrem de anevoioasă, deoarece consecințele aplicării amenzii vor putea fi remediate cu mari dificultăți, inclusiv prin obținerea împrumuturilor suplimentare, reducerea cheltuielilor în defavoarea calității produselor fabricate, dar și alte măsuri nepopulare însă inevitabile pentru cazul lipsei unui cuantum de lichidități atât de mare.

Invocă inclusiv jurisprudența internațională, care indică asupra faptului că, se constată necesitatea suspendării actelor administrative privind aplicarea unei amenzi impunătoare în cazurile când se constată fără dubiu impactul negativ pe termen lung al societății în cazul plății amenzii, prin aceea că ar determina amânarea altor plăți, purtătoare la rândul lor de penalități, amânarea datoriilor către bugetul de stat și bugetul asigurărilor sociale de stat, generatoare la rândul lor de penalități, indisponibilizări de personal, neplata salariilor și nu în ultimul rând un imens prejudiciu de imagine.

Prin prisma prevederilor art. 47 alin. (6) din Legea concurenței, consideră că procedura legală nu diminuează caracterul ireparabil al prejudiciului cauzat, or, blocarea unei sume atât de mari, pe parcursul a mai multe luni sau chiar ani (în care va avea loc examinarea prezentei cauze judiciare), în orice caz va pune reclamantul într-o situația foarte dificilă din punct de vedere financiar.

Deci, chiar și restituirea sumei amenzii (în eventualitatea anulării Deciziei contestate), nu va înlătura consecințele retragerii acestei sume din circuitul valoric al companiei, or activitatea acesteia în orice caz va fi afectată, în ciuda unor măsuri de remediere (complicate și costisitoare) care nici măcar nu ar putea garanta o remediere corespunzătoare.

Prin urmare, este cert că, în speță se regăsește pericolul iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a Deciziei contestate.

Consideră reclamanta că, instanța de judecată urma să țină cont și de faptul că în eventualitatea emiterii unei soluții irevocabile în favoarea reclamantului, ultima va fi în drept să solicite repararea prejudiciului cauzat prin aplicarea amenzii, inclusiv a tuturor cheltuielilor suportate și a profitului ratat.

Raportat la cuantumul amenzii aplicate (peste 123 milioane lei) și la perioada în care s-ar examina pe cale judiciară legalitatea Deciziei contestate, consideră că, există riscul impunerii unei obligații pecuniare exorbitante în sarcina bugetului public.

Totuși, ar putea fi prevenite atare consecințe grave, prin suspendarea executării Deciziei contestate, asigurându-se în așa fel acel echilibru al intereselor ambelor părți manifestat prin: - prevenirea cauzării prejudiciilor reclamantei, în eventualitatea în care actul administrativ va fi anulat, pe de o parte, și - dreptul pârâtului de a executa actul administrativ, după soluționarea cauzei, în eventualitatea în care acest act nu va fi anulat, pe de altă parte.

Invocă jurisprudența națională, indicând asupra faptului că, instanțele de recurs naționale, la admiterea cererilor de suspendare a executării deciziilor Consiliului Concurenței, invocă următoarele argumente:

- prin retragerea sumelor bănești din circuitul civil al companiei, se cauzează pagube iminente (nr. 3r-276/14/„Victoria Asigurări" SA; nr. 3r-170/15/„BM Technotrade" SRL; nr. 3r- 225/15/„AV Electronic" SRL; nr. 3r-59/16/„Grawe Carat Asigurări" SA; nr. 3r-82/16/SA „Moldasig"; nr. 3r-99/16/„Asito" SA; nr. 3r-155/16/„Dita Estfarm" SRL);

- încasarea sumei, care este considerată a fi una destul de mare, nu poate trece fără repercusiuni asupra activității normale a agentului economic, indiferent de cifra de afaceri a acestuia (nr. 3r-225/15/„AV Electronic" SRL; nr. 3r-72/16/„Moldcargo" SA; nr. 3r-l 72/16/SA „Sanfarm-Prim"; nr. 3r-163/16/SRL „Medeferent Grup"; nr. 3r-316/16/ SA „Supraten"; nr. 3r-81/17/ SA „Moldova-Astrovaz"; nr. 3r-309/18/"BTS PRO" SRL; nr. 3r-274/18/„BTS PRO" SRL);

- însăși mărimea sumei dispuse încasării prin decizia contestată constituie în sine un argument justificator pentru aplicarea măsurilor de asigurare, care în cazul retragerii din contul reclamantei, chiar și pe o perioadă determinată (în cazul admiterii acțiunii), ar crea impedimente negative în activitatea normală a intimatei (nr. 3r-316/16/ SA „Supraten"), indicând inclusiv la circumstanțele unei spețe recente și relevante ÎCS „Lukoil-Moldova" SRL c. Consiliul Concurenței.

Prin urmare, în vederea suspendării actului administrativ individual defavorabil, reclamantul urmează să demonstreze că executarea acestui act ar cauza un prejudiciu considerabil, al cărui reparare ar fi anevoioasă și irațională - fapt demonstrat prin Raportul BIEJ anexat la prezenta cerere.

Cu privire la motivul existenței unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, invocă următoarele încălcări: - încălcarea obligației de probațiune: Consiliul nu și-a executat în mod corespunzător obligația de probațiune, or potrivit art. 52 alin. (3) din Legea concurenței; - aplicarea unei sancțiuni neproporționale, reieșind din criteriile de proporționalitate prevăzute de art. 29 Cod administrativ al RM.

Prin sancționarea reclamantului, Consiliul nu a ținut cont în suficientă măsură de situația de fapt, căreia urmează să i se aplice o decizie administrativă, în consecință lipsind un echilibru just în această situație concretă, iar încălcările

expuse mai sus au dus la emiterea unei soluții contrare legii, deci contrare principiului legalității prevăzut de Codul administrativ.

În continuare, bazându-se pe prevederile legale și analiza efectuată de reclamantă, inclusiv prin prisma practicii judiciare naționale, jurisprudenței naționale, doctrinei de specialitate (a se vedea cererea scrisă anexată la f. d. 17-26 Vol. II), solicită admiterea cererii cu suspendarea executării Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. ***** din 27.12.2024, în partea referitoare la ”Floarea Soarelui” SA, și anume în partea pct. 2 lit. a) și pct. 4 din dispozitivul deciziei, referitoare la aplicarea fată de „Floarea Soarelui” SA a amenzii în mărime de 123 125 686 lei.

În susținerea recursului, SA ”Floarea Soarelui” a reiterat argumentele invocate în cererea de suspendare a actului administrativ contestat, indicând că, prima instanță eronat a conchis asupra lipsei condițiilor ce urmează a fi întrunite pentru suspendarea actului contestat.

Atrage atenția că, existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, presupune existența unor argumente de ilegalitate, invocate de către reclamant, care, la prima vedere, par relevante, iar pentru examinarea corespunzătoare a acestora, este necesară o examinare aprofundată a cauzei.

Punctează recurenta că, judecarea cererii de suspendare nu presupune prejudecarea fondului litigiului, instanța având numai posibilitatea de a efectua o cercetare sumară a aparentei dreptului, Astfel, motivele de nelegalitate a actului invocate în susținerea cererii de suspendare, care presupun cercetarea în profunzime a fondului cauzei, nu se circumscriu condiției referitoare la existența unui caz bine justificat, deoarece în speță, acestea se referă la fondul cauzei și nu pot constitui obiect de examinare a cauzei în ordine de recurs împotriva încheierii de suspendare;

Totodată, susține că, prin suspiciuni serioase şi rezonabile, se înțeleg acele fapte, care nu confirmă propriu-zis ilegalitatea actului, dar oferă instanței de judecată posibilitatea intrinsecă să-și formeze, în urma unei examinări sumare, convingerea că acesta ar fi unul ilegal. Or, ilegalitatea actului administrativ individual, în esență este un aspect de fond care se constată în urma examinării cauzei de contencios administrativ în cadrul dezbaterilor judiciare, iar suspendarea executării actului administrativ individual, este o măsură de protecție provizorie şi efectivă a drepturilor subiective.

Consideră că, la emiterea Încheierii contestate, instanța a ignorat argumentele reclamantei şi a emis o încheiere care vine în contradicție flagrantă cu jurisprudența relevantă bine formată.

Face referire de asemenea la prevederile art. 52 alin. (3) din Legea concurenţei, conform căreia, în procedura de examinare a presupuselor cazuri de încălcare a

legislației concurențiale, sarcina probei încălcării îi revine Consiliului Concurenței, iar potrivit alin. (5) din același articol, în scopul aplicării prezentei legi, Consiliul Concurenței admite atât probe directe, cât şi probe indirecte. Probe directe sunt depozițiile martorilor sau ale altor persoane, probele materiale, înscrisurile, înregistrările audio şi/sau video, concluziile experţilor şi orice alte dovezi care probează în mod expres existența sau lipsa unei încălcări a legii. Probe indirecte sunt probele care dau naștere unei concluzii logice precum că o încălcare a legii există sau a existat la un moment dat ori nu există şi nu a existat la un moment dat. prin urmare, constată că, Consiliul nu şi-a executat în mod corespunzător obligaţia de probațiune.

Din conținutul Deciziei contestate, însă, se constată evident că concluzia autorității cu privire la încălcarea prevederilor art. 5 alin. (1) şi (3) lit. a) din Legea concurenţei, se bazează doar pe presupunerile Consiliului, dar nu pe un suport probatoriu cert care ar demonstra, în afara oricărui dubiu, că ar fi existat un acord anticoncurențial între recurentă şi altă entitate, indicată în Decizia contestată.

Susține recurenta că, concluziile din deciziile contestate nu se bazează pe dovezi ferme, precise și consistente, fapt necesar conform jurisprudenței consacrate la nivel european, ci doar pe anumite presupuneri ale autorității, care însă au fost combătute de către entitatea reclamantă.

Totodată, relevă că, autoritatea pârâtă a aplicat o sancțiune neproporțională, lipsind un echilibru just în această situație concretă.

Precizează recurenta că, o atare calificare (deşi implicită), cu certitudine îi afectează imaginea (reputația profesională), or publicului larg îi este indusă concluzia că una din cele mai mari companii pe piața uleiului de floarea soarelui din Moldova, cu un renume internaţional, după ce a fost sancționată cu o amendă de peste 123 milioane lei, a depus o acţiune vădit neîntemeiată, pe motiv că judecătorul, nici măcar *prima facie*, nu a identificat în acțiunea FS careva suspiciuni serioase şi rezonabile cu privire la legalitatea Deciziei contestate.

Consideră deci că instanța de judecată, urma să țină cont şi de acest aspect, în contextul examinării motivului de suspendare prevăzut la art. 172 alin. (2) lit. a) Cod administrativ, instanta însă, aparent, a examinat cererea de suspendare în mod superficial, constatând fals că, nu au fost prezentate probe pertinente și concludente în ceea ce priveşte argumentele invocate cu privire la existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, prin executarea Deciziei contestate.

Reiterează că, la emiterea actelor judecătorești contestate, instanța fals a constatat lipsa legăturii de cauzalitate dintre aplicarea sancțiunii prin Decizia contestată şi riscul insolvabilității SA ”Floarea soarelui”, constatată prin raportul de audit financiar întocmit de compania de consultanță Crowe Audit FPA şi prezentat ca anexă la cererea de suspendare. Or, în realitate, raportul sus-numit, explicit

analizează aspectele economice şi riscurile financiare asociate încasării imediate a amenzii, conform Deciziei contestate. Fără temeiuri plauzibile, instanța neîntemeiat a negat valoarea raportului de audit sus-numit, calificându-l ca fiind lipsit de obiectivitate – or, acest raport, pertinent şi concludent, constată consecințele nefaste, care vor afecta recurenta urmare a încasării imediate a amenzii impuse de Consiliu.

În opinia recurentului argumentul instanței, precum că prejudiciul cauzat reclamantei este unul reparabil prin existenta mecanismelor de restituire ulterioară, neagă în esență efectul blocării unei sume de bani atât de mari (valoarea amenzii), pe o perioadă extinsă de câțiva ani, cât va dura examinarea acestei cauze în instanțele naționale.

Afirmă că, în eventualitatea încasării amenzii, recurenta se va confrunta cu mai multe probleme serioase de ordin financiar, or, retragerea a mai mult de 123 milioane lei din circuitul financiar, cu certitudine vor stagna şi vor împiedica esențial activitatea economică şi planurile de dezvoltare ale acesteia.

Subliniază că, Legea concurenței, într-adevăr, prevede la art. 47 alin. (6) că, în cazul în care decizia contestată în partea ce ține de aplicarea sancțiunilor a fost anulată, în tot sau în parte, printr-o hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă, suma corespunzătoare a amenzii se restituie plătitorului acesteia din bugetul de stat în termen de 45 de zile. Totuşi, acest fapt nu diminuează caracterul ireparabil al prejudiciului cauzat, or blocarea unei sume extraordinar de mari pe parcursul a mai multe luni sau chiar ani (în care va avea loc examinarea prezentei cauze judiciare) în orice caz va pune reclamanta într-o situație foarte dificilă din punct de vedere financiar, inclusiv prin pierderea clientelei şi, respectiv, scăderea cifrei de afaceri, în ciuda unor măsuri de remediere (complicate şi costisitoare) care nici măcar nu ar putea garanta o remediere corespunzătoare.

Avînd în vedere toate aspectele şi argumentele menționate, recurenta SA ”Floarea Soarelui” a solicitat admiterea recursului, anularea încheierii instanței de fond, cu emiterea unei noi decizii, prin care cererea de suspendare a actului administrativ contestat – decizia nr. ***** din 27.12.2024, emisă de Plenul Consiliului Concurenței, să fie admisă.

În recursul din 03.06.2025, SA ”Floarea Soarelui” depus împotriva încheierii primei instanțe din 22 mai 2025, prin care s-a respins ca inadmisibilă cererea repetată privind suspendarea actului administrativ contestat prin acțiunea înaintată, recurentul indică că, instanța neîntemeiat a constatat inadmisibilitatea cererii de suspendare depusă la 04.04.2025, pe temei că instanța deja a emis la 20 martie 2025 o încheiere cu privire la o altă cerere de suspendare depusă de reclamantă, instanța neîntemeiat constatând că a soluționat definitiv chestiunea suspendării Deciziei contestate prin încheierea din 20 martie 2025, la fel cum neîntemeiat a indicat în încheierea sa din 22 mai 2025, faptul că, participanții interesați nu au exercitat calea de atac corespunzătoare.

Or, la materialele cauzei este înregistrată cererea de recurs asupra încheierii instanței din 20 martie 2025 (recurs înregistrat la 04.04.2025). De asemenea, în opinia recurentului instanța a interpretat eronat legea, precum că pe chestiunea suspendării Deciziei contestate, instanța se poate expune doar o singură dată, cu posibilitatea modificării încheierii deja pronunțate la 20 martie 2025). De fapt, art. 214 alin. (7) Cod administrativ privind anularea/modificarea unei încheieri deja pronunțate, nu împiedică sub nici o formă participanții la proces să înainteze cereri de suspendare repetate, care să fie examinate în ordine generală, cu pronunțarea unor încheieri distincte pe această chestiune.

Se mai invocă în recurs faptul că instanța nici nu a analizat noile argumente a SA ”Floarea Soarelui” din cererea de suspendare din 04.04.2025, or, aceasta nici nu a fost supusă examinării în fond, ne fiind dată o apreciere argumentelor ample relatate de recurentă, inclusiv prin prisma unui raport de expertiză extrajudiciară - probă nouă, suplimentară, care fundamentează poziția din cererea de suspendare depusă la 04.04.2025.

Opinează recurentul că în asemenea circumstanțe, la emiterea Încheierii din 22 mai 2025, instanța a ignorat argumentele reclamantei şi a emis o încheiere care doar o lipsește de dreptul de a înainta cereri şi demersuri în cadrul unui proces de contencios administrativ.

Reliefează că, instanța în mod neîntemeiat nu a supus examinării în fond probele pertinente şi concludente, prezentate întru argumentarea existenței pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea Deciziei contestate, or, la emiterea Încheierii din 22 mai 2025, instanța a eşuat să supună analizei raportul de expertiză extrajudiciară, anexat la cererea de suspendare din 04.04.2025 și în lipsa unor temeiuri plauzibile, neîntemeiat a abnegat valoarea raportului de expertiză sus-numit.

Prin urmare, a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea încheierii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri, de admitere a cererii de suspendare a executării actului administrativ contestat.

La data de 04.06.2025, recurenta a depus supliment la cererea de recurs, indicând că, își completează recursul inițial, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii instanței de fond din 22 mai 2025 și soluționarea prin decizie a problemei respective, prin adoptarea unei noi încheieri, prin care cererea de suspendare depusă de reclamantă la data de 04.04.2025 să fie admisă, cu suspendarea actului administrativ contestat, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Argumentele părții intimate vis-avis de recursul declarat:

Prin referințele depuse *la data de 16.06.2025* și respectiv, *24.06.2025*,intimatul Consiliul Concurenței a pledat pentru respingerea cererilor de recurs, înaintate de

SA ”Floarea Soarelui” și menținerea în vigoare, fără modificări, a încheierilor primei instanțe, emise la 20.03.2025 și la 22.05.2025.

La data de 20.08.2025, recurenta a depus supliment la recurs, reieșind din obiecțiile părții intimate, invocate în referință.

La data de 21.08.2025, partea intimată a depus referință asupra suplimentului la recurs, solicitând respingerea cererilor de recurs și menținerea încheierilor contestate, fără modificări.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a recursului.

În conformitate cu reglementările art. 241 alin. (1), (3) Cod administrativ, încheierile primei instanţe şi ale instanţei de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod şi de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătoreşti se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit prevederilor art.242 Cod administrativ, recursul împotriva încheierii judecătoreşti se depune motivat la instanţa de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătoreşti, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntîrziat recursul împotriva încheierii judecătoreşti împreună cu dosarul judiciar instanţei competente să soluţioneze recursul.

Articolul 236 Cod administrativ, prevede expres că instanţa de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului. Dacă este inadmisibil, apelul se declară ca atare printr-o încheiere susceptibilă de recurs.

Apelul se declară inadmisibil în special când:

a) hotărârea în fond nu poate fi contestată cu apel;

b) apelul este depus în mod repetat;

c) apelul este depus de o persoană neîmputernicită;

d) apelul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art.232 alin.(1);

e) motivarea apelului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.232 alin.(2);

f) cererea de apel nu corespunde cerinţelor stabilite la art.233 alin.(1) şi (2) şi art.234 alin.(1) şi apelantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.

Respectiv, potrivit principiului simetriei juridice, care implică abordarea subsumară a Codului administrativ, criteriile de admisibilitate a apelului, reglementate conform art.236 Cod administrativ sunt aplicabile în cadrul procedurii de contestare cu recurs a încheierilor instanțelor de fond.

Completul judiciar constată că încheierile contestate, emise de Judecătoria Chişinău, sediul Râșcani, au fost emise la 20 martie 2025, cererea de recurs

asupra acesteia fiind depusă la 04.04.2025, și respectiv, la 22 mai 2025, cererea de recurs asupra acesteia fiind depusă la 03.06.2025.

Pornind de la termenii detaliați supra, Completul judiciar concluzionează despre faptul că, cererile de recurs, declarate de SA ”Floarea Soarelui” au fost depuse în interiorul termenului legal, cererile de recurs conținând motivarea temeiurilor de fapt și de drept, pe care recurenta își întemeiază pretențiile.

Totodată, la cererile de recurs înaintate, SA ”Floarea Soarelui” au fost prezentate confirmările de achitare a taxei de timbru, în sumă de 200 lei, în conformitate cu prevederile art. 2 al Legea taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023.

În condițiile descrise mai sus, în temeiul reglementărilor art. 233; 236; 241 Cod administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererilor de recurs în cauză, motiv din care acestea urmează a fi judecate în fond.

Aprecierea instanţei de recurs a argumentelor părţilor şi cadrului legal aplicabil situaţiei litigioase:

Verificând legalitatea actelor judecătorești contestate cu recurs, prin prisma argumentelor invocate şi a materialelor din dosar, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Curții de Apel Centru concluzionează că recursurile sânt admisibile și întemeiate, pe cale de consecință încheierile emise de Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani la 20 martie 2025 și corespunzător, la 22 mai 2025, urmând a fi anulate, din considerentele ce urmează.

Starea de drept;

Conform art. 192 alin. (1) Cod administrativ*, pentru examinarea acţiunilor în contencios administrativ la curţile de apel şi la Curtea Supremă de Justiţie se instituie complete şi/sau colegii specializate de judecători.*

Potrivit art. 194 alin. (1) Cod administrativ*, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.*

În acord cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. c) Cod administrativ, *examinând recursul împotriva încheierii judecătoreşti, instanţa adoptă una dintre următoarele decizii:* ***anulează încheierea şi adoptă o nouă încheiere.***

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (2) Cod administrativ, *instanţa competentă soluţionează recursul împotriva încheierilor judecătoreşti fără şedinţă de judecată. Dacă consideră necesar, instanţa competentă poate cita participanţii la proces.*

Conform art. 243 alin. (3) Cod administrativ, *decizia prin care se soluţionează recursul împotriva încheierii judecătoreşti se motivează în scris.*

Potrivit art.219 alin.(1)-(4) Cod administrativ, *instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.*

Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Instanța de judecată poate avea o discuție juridică cu participanții la proces sau poate da în scris indicații cu privire la situația de drept a cauzei examinate.

Starea de fapt;

Din actele cauzei, Completul judiciar reține că, prin acțiunea înaintată la data de 13.02.2025, SA ”Floarea Soarelui” contestă legalitatea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. ***** din 27.12.2024, și anume în partea ce ține de constatarea la pct. 1 a încălcării de către „Floarea Soarelui” SA, a prevederilor art. 5 alin. (1) și (3) lit. a) din Legea concurenței nr. 183/2012; în partea pct. 2 lit. a) din dispozitivul deciziei, referitoare la aplicarea față de „Floarea Soarelui” SA a amenzii în mărime de 123 125 686 lei (f.d.25-108 vol.1).

Instanța de recurs notează că, la data de 25.02.2025, reclamanta a înaintat o cerere, prin care a solicitat suspendarea executării deciziei enunțate supra.

Instanța de fond, prin încheierea din 20 martie 2025, a decis asupra netemeiniciei cererii de suspendare a executării Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. ***** din 27.12.2024.

La data de 04.04.2025, reclamanta SA ”Floarea Soarelui” a depus cerere repetată de suspendare a actului administrativ contestat, anexând în suportul alegațiilor cu referire la temeinicia cererii de suspendare, copia Raportului de expertiză nr. ***** din 02.04.2025, întocmit de Biroul Individual de Expertiză ”Ghimp Ana”.

Prin încheierea din 22 mai 2025, instanța de fond a respins ca inadmisibilă cererea de suspendare depusă repetat de către reclamantă.

Exercitând controlul judiciar al încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 20 martie 2025 și al încheierii judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 22 mai 2025, în lumina argumentelor invocate în cererile de recurs formulate de către SA ”Floarea Soarelui”, Completul de judecată consideră că la caz soluțiile instanței de fond, privind respingerea cererii de suspendare, precum și

cea de respingere ca fiind inadmisibilă a cererii repetate de suspendare a actului administrativ contestat, sânt neântemeiate .

În acest sens, Completul judiciar relevă că, în conformitate cu prevederile art.3 Cod administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

Potrivit art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

În accepțiunea art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

În corespundere cu art. 214 alin. (1) - (4) Cod administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanţei de judecată care examinează acţiunea de contencios administrativ. Instanţa de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2). Pentru probarea faptelor, participanţii, în locul prezentării probelor obişnuite, pot depune o declaraţie pe propria răspundere. Instanţa de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanţilor la proces. Dacă consideră necesar, instanţa de judecată citează părţile pentru audiere în privinţa temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art. 177 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu se aplică.

În interpretarea corectă a normei enunțate, instanța de recurs reține că, prin reglementările art. 214 Cod administrativ, legislatorul a stabilit ca garanție a asigurării legalității – suspendarea executării actului administrativ individual contestat. Astfel, suspendarea reprezintă operaţia de întrerupere temporară a efectelor juridice produse de un act juridic. Suspendarea actelor administrative reprezintă o garanţie a asigurării legalităţii, ce intervine însă în cazuri de excepţie, în situaţii limită. Ea are în vedere fie întreruperea vremelnică a producerii de efecte juridice (ceea ce înseamnă că actul era în vigoare) fie amânarea temporară a producerii de efecte juridice.

Potrivit Recomandării Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. (89) 8 din 13.09.1989 privind protecția provizorie acordată de instanță pe probleme

administrative, atunci când o instanță este sesizată cu o contestație referitoare la un act administrativ, iar instanța nu a pronunțat încă o decizie, solicitantul poate cere aceleiași instanțe sau unei alte instanțe competente să ia măsuri de protecție provizorie împotriva actului administrativ, în decizia privind acordarea protecției provizorii solicitantului, instanța trebuie să ia în considerare toți factorii relevanți, inclusiv faptul că în cazul în care executarea actului administrativ este susceptibilă de a provoca daune și că acestea ar putea fi remediate cu dificultate și dacă există un caz *prima facie* împotriva valabilității actului.

Astfel, din conținutul Recomandării abordate, se desprinde că, măsurile de protecție provizorie dispuse de către instanța competentă pot lua forma de suspendare a executării actului administrativ, în întregime sau parțial, prin care se dispune în totalitate sau parțial restabilirea situației care a existat la momentul adoptării actului administrativ sau la orice modificare ulterioară și de impunere asupra administrației a oricărei obligații corespunzătoare, iar măsurile de protecție provizorie nu pot aduce în nici un fel atingere deciziei care urmează să fie luată de către instanța sesizată cu privire la contestarea actului administrativ.

Totodată, pentru a se evita abuzurile nejustificate din partea reclamantului, judecătorului i se oferă posibilitatea de a aprecia întinderea și caracterul real, ireversibil al prejudiciului, a cărui producere iminentă este invocată de reclamant. Se mai reține că măsurile provizorii aplicate în fiecare caz separat de către instanța de judecată țin de substanța obiectului acțiunii. Instanța urmează să dispună măsura provizorie, care menține starea de fapt pe durata examinării cauzei, în circumstanțe în care în mod plauzibil există riscul unei pagube ireparabile.

În temeiul art. 172 alin. (2) Cod administrativ, motivele suspendării sunt: a) existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Consecvent, în sensul normei enunțate, se reține că actul administrativ poate fi suspendat doar în două condiții, care nu urmează a fi îndeplinite cumulativ, și anume: în cazul confirmării incontestabile a existenţei unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, instanța de recurs reține că, la dispunerea suspendării actului administrativ, urmează a fi constatate existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

La rândul său, atât existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât şi prejudiciul a cărui

iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, fiind cert instituită obligația probării faptului că existenţa acestor condiţii nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată, care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Corespunzător, instanța de recurs relevă că, legislatorul a conferit instituției procesuale de suspendare a actului administrativ un caracter preventiv, în scopul evitării efectelor vătămătoare ale actului a cărui legalitate este pusă în discuţie, scop care nu ar fi putut fi atins în ipoteza în care norma s-ar fi referit doar la o pagubă actuală. De altfel, iminenţa pagubei cu toate că, se prezumă, trebuie și dovedită de către persoana care a solicitat suspendarea executării actului administrativ, instanța de judecată urmând să aprecieze rațional cu privire la aceasta.

La caz, Completul judiciar reține că SA ”Floarea Soarelui” este unul dintre destinatarii actului administrativ individual defavorabil contestat - decizia nr. ***** din 27.12.2024, emisă de Plenul Consiliului Concurenței, or, prin care, s-a constatat încălcarea de către reclamantă a prevederilor art. 5 alin. (1) și (3) lit. a) din Legea concurenței nr. 183/2012 (în redacția în vigoare la momentul săvârșirii faptei), recurenta fiind sancționată cu amendă în sumă de 123 125 686 lei, fiind dispusă achitarea acesteia la bugetul de stat în termen de 60 de zile lucrătoare de la data comunicării deciziei.

Completul judiciar atestă că, partea reclamantă, întru susținerea cererii de suspendare a executării deciziei nr. ***** din 27.12.2024, emisă de Plenul Consiliului Concurenței, în partea ce o vizează, a invocat ambele temeiuri prevăzute la art. 172 alin. (2) Cod administrativ - atât existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât și existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

La acest capitol, Completul de contencios administrativ reține că, este de necontestat faptul că, actul administrativ se bucură de prezumţia de legalitate, de prezumția de veridicitate şi prezumţia de autenticitate, de unde decurge principiul că actul administrativ este executoriu din oficiu (*executio ex officio*) şi imediat, el fiind însuşi titlu executoriu, fără a mai fi nevoie de învestirea lui cu formulă executorie, atât timp cât instanța competentă nu a intervenit pentru a paraliza executarea sau pentru a-l anula.

De asemenea, instanța de recurs menționează că, prezumția de legalitate, de care beneficiază actul administrativ, este o prezumţie simplă (*iuris tantum*), în timp ce prezumţia de adevăr legal (*res iudicata pro veritate habetur*), ce caracterizează actul jurisdicţional, este o prezumţie absolută irefragabilă (*iuris et*

de iure), de unde se deduce faptul că, uneori, actul administrativ are valoare juridică sau forţă normativă inferioară hotărârii judecătoreşti.

Sub acest aspect, urmează a se nota că, în procesul executării din oficiu a actelor administrative, este necesară asigurarea unui anumit echilibru, precum și anumite garanții către particulari, întrucât acțiunile autorităților publice nu pot fi discreționate. În același timp, legea trebuie să furnizeze individului o protecție adecvată împotriva arbitralului. În acest context, suspendarea executării actului administrativ trebuie considerată ca fiind, în realitate un instrument procesual eficient, aflat la îndemâna autorității emitente sau a instanței de judecată, pentru a asigura respectarea principiului legalității, fiind echitabil ca atât timp cât autoritatea publică sau judecătorul se află în proces de evaluare, acestea să nu-și producă efectele juridice față de cei vizați.

Completul de judecată precizează că, instanţa nu trebuie de fiecare data să procedeze la analizarea criticilor de ilegalitate pe care se întemeiază însăşi cererea de anulare a actului administrativ, ci la etapa soluționării cererii de suspendare, urmează să-şi limiteze verificarea doar la acele împrejurări vădite de fapt şi/sau de drept, care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumţiei de legalitate de care se bucură un act administrativ.

Corespunzător, cu referire la primul temei prevăzut de legislator - *existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil*, Completul de judecată reţine că, prin noţiunea de *suspiciuni rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual*, se subânţeleg acele circumstanţe de fapt, care ar convinge instanța că, actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriu-zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond şi se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

Acest raționament, se desprinde din faptul că, ilegalitatea actului administrativ individual, este una din condițiile cumulative de admitere a acţiunii în contestare. În privința acestei condiții de suspendare a executării actului administrativ individual defavorabil, rezultă că, ilegalitatea actului administrativ individual, vizează două dimensiuni ale legalităţii, opusul ilegalităţii fiind legalitatea procedurală (formală) şi legalitatea materială.

Totodată, pentru a înlătura chiar şi temporar regula executării imediate a actului administrativ, prin suspendarea acestuia, instanţa nu poate aprecia discreţionar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumţiei de legalitate, fără a analiza pe fond conţinutul actului administrativ.

Prin urmare, în partea ce ține de alegațiile reclamantei/recurente „Floarea Soarelui” SA privind existența suspiciunilor serioase și rezonabile cu privire la

legalitatea deciziei contestate, instanța de recurs, la această etapă, se va abține de la a le da o apreciere concretă, reieșind din complexitatea raportului juridic litigios și necesitatea de a aborda și clarifica aspecte specifice din diverse ramuri de drept, pentru a obține o înțelegere completă a stării de fapt, în corelare cu reglementările dreptului material aplicabil. Or, doar o cercetare obiectivă și echitabilă, sub acest aspect, va putea fi realizată doar în cadrul judecării fondului cauzei, în urma cercetării multi-aspectuale a tutuor probelor administrate la dosar, ceea ce nu este posibil în cadrul examinării cererii de suspendare a executării actului administrativ.

Totodată, Completul judiciar atestă că, prima instanță a concluzionat prematur asupra lipsei suspiciunilor cu privire la absoluta și incontestabila legalitate a actului administrativ contestat. Or, clarificarea acestor suspiciuni ar fi posibilă doar printr-o analiză detaliată a pretențiilor privind anularea actului administrativ, în partea ce vizează entitatea reclamantă.

Subsecvent, reieșind din faptul că, examinarea cererii de suspendare, nu implică prejudecarea fondului cauzei, instanța având doar posibilitatea de a efectua o cercetare sumară a aparenței dreptului, instanța de recurs constată că, la caz, în limitele necesare examinării cererii de suspendare a executării actului administrativ individual contestat, decizia nr. ***** din 27.12.2024, emisă de Plenul Consiliului Concurenței, în partea ce ține de reclamantă, se circumscriu anumite chestiuni și dubii în privința întreprinderii reclamante, aceste vizează fondul litigiului, urmând a fi analizate în detaliu în cadrul judecării cauzei pe fond.

Cât privește cea de a 2-a condiție prevăzută de art. 172 Cod administrativ, și anume *pericolul iminent* care ar putea surveni în cazul punerii în executare a deciziei contestate, Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ constată că, în cazul de față, instanța de fond nu a atribuit o apreciere obiectivă circumstanţelor cauzei şi nu a delimitat suficient de diligent pericolul invocat în acest sens de către reclamanta/recurentă.

În această ordine de idei, completul judiciar Completul reliefează că, în cadrul examinării cererii de suspendare, instanța de fond urma să efectueze o analiză detaliată a contextului specific al litigiului, având în vedere nu doar obiectul acțiunii formulate de către entitatea reclamantă, dar și temeiurile de fapt și de drept pe care aceasta le-a invocat pentru a demonstra existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Aici Completul specializat va reține în calitate de temei pentru suspendarea executării în parte a actului administrativ individual contestat, condiția reflectată conținutul art. 172 alin.(2) lit. b) Cod administrativ.

Astfel, cu referire la acest aspect, se denotă că cerința privind probarea existenței unei pagube iminente, ce ar putea afecta reclamante în cazul continuării executării actului administrativ contestat, a fost pe deplin îndeplinită, SA ”Floarea Soarelui” demonstrând existența unui risc real și iminent de daune ireparabile, care nu ar putea fi remediate printr-o eventuală anulare ulterioară a actului administrativ. Or, aceste prejudicii, ar avea un impact semnificativ asupra activității recurentei, punând în pericol echilibrul economic al acesteia și făcând imposibilă compensarea lor.

În acest sens, instanța de recurs atestă că, la actele cauzei, a fost prezentată copia Raportului asupra constatărilor faptice privind analiza performanței financiare și evaluarea continuității afacerii SA ”Floarea Soarelui” (f.d.146-175 vol.1), precum și copia Raportului de expertiză judiciară nr. ***** din 02.04.2025 (f.d.55-70), din care se reține incontestabil că, prin retragerea din circuitul financiar al întreprinderii reclamante, a sumei de 123 125 686 lei, cu titlu de amendă, pentru perioada examinării prezentei cauze de către instanțele de judecată, ar putea genera prejudicii considerabile activității acesteia, putând crea un deficit extrem de resurse financiare, or, cuantumul obligațiilor impuse prin efectul deciziei menționate, generează ideea evidentă că, neaplicarea măsurii suspendării executării acesteia, poate conduce la pericolul prejudicierii ireparabile a SA ”Floarea Soarelui”, efectul deciziei în cauză răsfrângându-se direct asupra activității economico-financiare a entității.

Totodată, instanța de recurs va reține faptul că chiar dacă prin prisma art. 47 alin. (6) din Legea Concurenței, care prevede expres că, în cazul în care decizia contestată în partea ce ține de aplicarea sancțiunilor a fost anulată, în tot sau în parte, printr-o hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă, suma corespunzătoare a amenzii se restituie plătitorului acesteia din bugetul de stat în termen de 45 de zile, totuşi, achitarea amenzii în termenul indicat în decizia sus-numită, ar putea genera o situație financiară dificilă pentru reclamantă, prin afectarea gravă a fondului de rulment și limitarea capacității de a investi în menținerea și dezvoltarea afacerii.

În această ordine de idei, Completul judiciar apreciază critic poziția instanței de fond, potrivit căreia, reclamanta, solicitând suspendarea executării Deciziei nr. ***** din 27.12.2014, ”*nu a indicat circumstanţe care să trezească suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât şi nu a demonstrat existenţa pentru destinatarul actului administrativ defavorabil a unui pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a acestuia*”, or, reieșind din constatările reliefate mai sus, se denotă fără echivoc, că reclamanta manifestând diligența corespunzătoare a prezentat probe concludente, pertinente și incontestabile, din care se reține temeinicia solicitării de suspendare a actului administrativ contestat, până la examinarea în fond a prezentei cauze.

Tot la acest capitol, Completul judiciar punctează că, rapoartele prezentate de partea reclamantă întru susținerea cerinței de suspendare a executării actului contestat, conțin date estimative cu privire la impactul economic și financiar asupra acesteia în cazul aplicării amenzii în suma enunțată mai sus, iar instanța de fond a omis să dea o apreciere corespunzătoare acestora.

Drept urmare, instanța de recurs va reitera opinia potrivit căreia, prin executarea actului administrativ contestat pe tot parcursul procesului judiciar și respingerea cererii de suspendare a acestuia, întreprinderea recurentă ar putea suporta prejudicii grave, greu sau chiar imposibil de remediat .

Astfel, raportând prevederile legale pertinente speței, la circumstanţele de fapt reliefate mai sus, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ consideră că, prima instanță eronat a stabilit că în speță nu este întrunit criteriul existenţei unui pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea actului administrativ contestat, această măsură purtând un caracter provizoriu, reprezentând o protecție jurisdicțională temporară acordată reclamantei.

În acest context, ținând cont de reglementările art. 6 alin. (1) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, cât și a Recomandării nr. R (89) 8 privind protecția judiciară provizorie în cauzele administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri la 13.09.1989, Rezoluția (77) 31 „Cu privire la protecția individuală față de actele autorităților administrative” adoptată de Comitetul de Miniștri al CE la 28.09.1997, instanța are obilgația de a realiza principiul asigurării protecției provizorii eficace a persoanei interesate în cadrul unui proces contra unui act administrativ, Completul de judecată reiterează că, din punct de vedere constituțional suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil se fundamentează în calitate de măsură de protecţie provizorie pe art. 1, 20 , 26 şi 53 din Constituție.

În special, art. 53 alin. (1) din Constituție, garantează un drept fundamental la protecție juridică efectivă împotriva actelor autorității publice, în măsura în care acestea interferează cu drepturile persoanei în cauză.

Suspendarea executării actului administrativ individual implică o abordare complexă, pe de o parte, dată de necesitatea implementării efectului executoriu al acestuia, iar pe de altă parte de protecţia juridică efectivă, care include şi protecţia judiciară provizorie, în privința efectului executoriu al actelor administrative individuale împovărătoare.

În lipsa implementării eficiente a mecanismului asigurării protecției judiciare provizorii în cadrul exercitării controlului judiciar asupra măsurilor suverane întreprinse de autoritățile publice în procesul de realizare a funcțiilor și sarcinilor administrative (de executare a legilor), conceptul statului de drept şi accesul

efectiv la un control judecătoresc ar putea fi compromis sever, transformându-se doar într-o formalitate.

Totodată, dreptul subiectiv, din unul concret şi efectiv, s-ar transforma într-o dimensiune iluzorie şi teoretică, datorită intervalului de timp de la inițierea procesului şi până la adoptarea unei hotărârii judecătorești definitive. Astfel, de vreme ce statul garantează un drept, el trebuie să creeze premisele realizării depline a acestuia. Protecţia legală provizorie, în procesul de contencios administrativ, nu a fost concepută şi nici nu poate fi o instituție formalistă, aceasta constituind o regulă aplicabilă de fiecare dată, atunci când este impusă de necesitatea apărării urgente a revendicării încălcării dreptului subiectiv al reclamantului, legalitatea şi proporţionalitatea administraţiei publice, prin punerea în balanţă a altor componente ale interesul public.

Astfel, pornind de la prezumția că, protecția juridică provizorie are funcția de a garanta o protecție legală efectivă în temeiul art. 3, 20, 36, 39, 189 și 219 Cod administrativ și constituie un remediu intermediar de protecție a drepturilor, Completul judiciar specializat, în temeiul reglementărilor art. 172 și 214 Cod administrativ, concluzionează că, prima instanță eronat nu a acordat protecţia juridică provizorie împotriva efectului executoriu al actului administrativ individual defavorabil contestat de reclamantă, în scopul evitării riscului producerii unui prejudiciu ireparabil și întru asigurarea protecției legale efective, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Cât privește *încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul centru din 22 mai 2025*, prin care s-a respins ca inadmisibilă cererea repetată depusă de SA ”Floarea Soarelui” cu privire la suspendarea actului administrativ defavorabil, instanța de recurs reține că, în conformitate cu norma juridică prevăzută de art. 214 alin. (7) Cod administrativ, instanța de judecată care examinează acțiunea în contenciosul administrativ poate modifica sau anula în orice moment încheierile privind cererile prevăzute la alin. (4). Participantul la proces poate solicita modificarea sau anularea unei astfel de încheieri ca urmare a schimbării circumstanțelor sau a neinvocării acestora în procedura inițială din motive neimputabile lui.

Subsecvent, Completul judiciar notează că, la cererea de suspendare repetată, depusă de reclamantă la data de 04.04.2025, a fost anexată o probă nouă, pe care ultima își întemeia solicitarea privind suspendarea actului administrativ, care nu a fost prezentată la data înaintării cererii inițiale de suspendare, și anume Raportul de expertiză judiciară nr. ***** din 02.04.2025, astfel încât alegațiile instanței de fond cu privire la inadmisibilitatea cererii repetate de suspendare a Deciziei contestate, urmează a fi apreciate critic.

La acest capitol, Completul judiciar remarcă că, Codul administrativ nu impune o limită anumită în ceea ce privește unicitatea exercitării de către partea cointeresată a dreptului său de a solicita suspendarea unui act defavorabil,

reclamanta fiind în drept să înainteze cereri de suspendare repetate, care să fie examinate în ordine generală, cu pronunţarea unor încheieri distincte pe această chestiune.

Corespunzător, se va menționa că, la emiterea încheierii din 22 mai 2025, instanţa de fond nu a examinat efectiv cererea de suspendare a Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. ***** din 27.12.2024, înaintată de către SA ”Floarea soarelui” la 04 aprilie 2025, argumentul invocat de către instanță, potrivit căruia, reclamanta nu era în drept să depună cerere de suspendare repetată, rezultând dintr-o interpretare eronată a prevederilor legale, fiind apreciate critic de instanța de recurs.

Reinterând, Completul judiciar specializat va menționa și faptul că, măsurile provizorii sau asiguratorii fac parte din cadrul juridic al *Curții Europene a Drepturilor Omului, astfel art. 39 din Regulamentul Curții* prevede că, Camera sau, dacă este cazul, Președintele secției sau un judecător de serviciu numit în temeiul pct. 4 al acestui articol poate, fie la cererea unei părți sau a oricărei persoane interesate, fie din oficiu, să indice părților orice măsură provizorie ce consideră că trebuie să fie adoptată în interesul părților ori al bunei desfășurări a procedurii. Atunci când se consideră potrivit, Comitetul de Miniștri [Consiliul Europei] este informat imediat cu privire la măsura adoptată într-o cauză dată. Camera sau, dacă este cazul, Președintele secţiei sau un judecător de serviciu numit în temeiul pct. 4 al acestui articol poate invita părțile să-i prezinte informații cu privire la orice problemă legată de aplicarea măsurilor provizorii pe care le-a indicat. Președintele Curții poate numi vicepreședinții secțiilor ca judecători de serviciu pentru a decide asupra cererilor de măsuri provizorii.

Astfel, măsurile provizorii sau asiguratorii sunt instituite și aplicate în calitate de măsuri urgente care, conform practicii bine stabilite a Curții Europene a Drepturilor Omului, se aplică numai în cazul în care există un risc iminent de vătămare ireparabilă. Astfel de măsuri sunt luate în legătură cu procedurile în fața Curții, fără a prejudicia eventualele decizii ulterioare privind admisibilitatea sau fondul unui proces. Curtea încuviințează astfel de cereri pentru măsuri provizorii numai în mod excepțional, atunci când reclamantul ar fi altfel expus unui risc real de vătămare gravă şi ireversibilă. Aceste măsuri sunt indicate atunci Guvernului pârât. Totuși, este de asemenea posibil ca Curtea să indice reclamanților măsuri conform art. 39. Practica acestei Curți este de a examina fiecare cerere individual şi prioritar printr-o procedură scrisă. Reclamanții şi guvernele sunt informați privitor la deciziile Curții de măsuri provizorii. Refuzurile de a aplica art. 39 nu pot fi

atacate. Durata măsurii provizorii se stabilește, în general, pentru a acoperi perioada derulării procedurii în fața Curții sau o perioadă mai scurtă.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a uzat de mecanismul măsurilor provizorii în numeroase cauze aflate în examinare.

În jurisprudența sa, Curtea a subliniat că, neconformându-se recomandărilor Curții cu privire la măsurile provizorii în temeiul art. 39 din Regulamentul Curții, statul parte nu şi-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul art. 34 din Convenție. Curtea a observat în special că, în temeiul sistemului Convenției, măsurile provizorii, așa cum au fost aplicate consecvent în practică, joacă un rol vital în evitarea unor situații ireversibile care ar împiedica Curtea să examineze în mod corespunzător cererea şi, după caz, să-i asigure reclamantului beneficiul practic şi efectiv al drepturilor conferite de Convenție. Astfel, în aceste condiții, neîndeplinirea de către un stat care a ratificat Convenția de a se conforma măsurilor provizorii aduce atingere eficacității dreptului la cererea individuală garantat de art. 34 şi angajamentului formal al statului de la art. 1 de a proteja drepturile şi libertățile prevăzute de Convenție.

Curtea a reiterat că, în temeiul art. 34, statele care au ratificat Convenția se angajează să se abţină de la orice acțiune sau inacţiune care ar putea împiedica exercitarea efectivă a dreptului unui reclamant de a înainta o cerere. Neîndeplinirea obligației de a respecta măsurile provizorii trebuie să fie considerată ca împiedicând Curtea să examineze în mod efectiv plângerea reclamantului şi ca împiedicând exercitarea efectivă de către reclamant a dreptului acestuia şi, în consecință, ca o încălcare a art. 34.

În jurisprudența sa Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că în temeiul art. 6 §1 a Convenției, „dreptul la o instanță” protejează, de asemenea, executarea măsurilor provizorii luate în așteptarea adoptării unei decizii definitive (*Sharxhi şi alții împotriva Albaniei*, cauză în care Curtea a obligat Albania să achite reclamanților 13 098 600 euro, pentru demolarea unei clădiri rezidențiale, în pofida măsurilor provizorii adoptate de instanțele naționale).

*Î*n cauza *Paladi vs Republica Moldova*, Curtea a hotărât că a fost încălcat art. 34 din Convenție, pe motivul nerespectării de către autoritățile moldovene a măsurii provizorii, recomandate de Curte în temeiul art. 39 din Regulamentul Curții, prin care Curtea le solicita să îl țină pe reclamant în Centrul Republican de Neurologie al Ministerului Sănătății. În această hotărâre, Curtea a reiterat, în special, că măsurile provizorii pe care trebuia să le adopte în temeiul art. 39 din

Regulamentul său de procedură au servit la asigurarea eficacității dreptului la o cerere individuală stabilit prin art. 34 din Convenție. Curtea a explicat în continuare că ar fi încălcat art. 34 în cazul în care autoritățile unui stat contractant nu au luat toate măsurile care ar fi putut fi luate în mod rezonabil pentru a se conforma măsurii indicate de Curte. În plus, Curtea a constatat că nu era de competența unui stat membru să înlocuiască hotărârea Curții cu propria judecată şi să verifice dacă a existat un risc real de a aduce prejudicii imediate şi ireparabile unui reclamant în momentul în care a fost indicată măsura provizorie sau să ia o decizie privind termenele pentru respectarea unei astfel de măsuri.

Măsurile provizorii sunt reglementate inclusiv la *art. 279 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene* care statuează că, în cauzele cu care este sesizată, Curtea de Justiție a Uniunii Europene poate dispune măsurile provizorii necesare.
Relevantă în această ordine de idei este este și jurisprudența Curţii de Justiţie a UE (CJUE), care a subliniat că protecţia juridică provizorie a fost şi este un element esenţial al garanţiei de protecţie juridică (CJUE, C-432/05, 13.03.2007). Tot instanţa de la Luxemburg a reţinut că o instanţă naţională care se ocupă de un litigiu care urmează să fie judecat conform dreptului Uniunii trebuie să poată emite măsuri provizorii pentru a putea asigura eficacitatea deplină prin emiterea ulterioară a deciziei principale (C-416/10, 15.01.2013). În consecință, se garantează o protecție juridică provizorie efectivă, drept urmare, dreptul primar al UE obligă statele membre să ofere o protecţie juridică provizorie efectivă.
Prin urmare, neexecutarea măsurilor provizorii luate de instanțe până la adoptarea unei decizii definitive, constituie o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție.

La caz, titularul cererii invocă în suportul cererii de suspendare a executării deciziei nr. ***** din 27.12.2024, emisă de Plenul Consiliului Concurenței.
atât suspiciuni rezonabile privind legalitatea actului administrativ contestat cât și existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, condiții alternative regăsite la art. 172 alin. (2) Cod Administrativ, coroborat cu art. 214 Cod Administrativ.
Astfel, reieșind din caracterul litigiului, motivele de fapt și de drept invocate de SA ”Floarea Soarelui”, în cererea privind suspendarea executării actului administrativ individual contestat, Completul judiciar consideră, fără a prejudicia fondul cauzei, că prin efectele actului administrativ contestat s-ar putea genera dificultăți semnificative în activitatea economică a reclamantei, reieșind din cuantumul

sancțiunii aplicate, ceea ce ar putea crea prejudicii iremediabile și ireparabile primei, bloca activitatea economică a acesteia, periclita achitările cu destinatarii plăților și creditorii și eventual ar putea genera chiar și incapacitatea sa de plată față de creditori, disponibilizarea angajaților.

Pe cale de consecință, argumentele invocate de către SA ”Floarea Soarelui”, specificate supra, permit, în mod obiectiv, balansând dintre interese publice și cele private ale societății reclamante, la etapa actuală, acordarea societății reclamante a protecției provizorie prevăzută de lege.

Din motivele analizate mai sus, Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios adminitrativ din cadrul Curții de Apel Centru atestă că în cazul de față, instanţa de fond nu a dat o apreciere obiectivă circumstanțelor cauzei, motiv care concluzionează despre admiterea cererilor de recurs, formulate de SA ”Floarea Soarelui”, cu anularea încheierilor Judecătoriei Chişinău, sediul Râșcani din 20 martie 2025 și respectiv, din 22 mai 2025, fiind adoptată o nouă încheiere, prin care, se va admite cererea SA ”Floarea Soarelui” privind suspendarea executării deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. ***** din 27.12.2024, în partea ce vizează SA ”Floarea Soarelui”, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. c) Cod administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,-

D e c i d e:

Recursurile declarate de SA ”Floarea Soarelui”, ***se admit*.**

Se anulează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 20 martie 2025 și încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 22 mai 2025.

Se adoptă o nouă încheiere, potrivit căreia:

Se admite cererea SA ”Floarea soarelui” privind suspendarea executării în parte a actului administrativ contestat.

Se suspendă, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, executarea în privința SA ”Floarea Soarelui” a deciziei nr. ***** din 27.12.2024 emisă de Plenul Consiliului Concurenței - în partea punerii în executare a pct.2 lit. a) și pct.4 al dispozitivului actului administrativ menționat supra cu privire la aplicarea în privința SA ”Floarea Soarelui” a amenzii în mărime de 123 125 686 lei;

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Judecătorul

Ghenadie Mîra

Judecătorii

Andrei Cașcaval

Angela Bostan